

Bewijs dat een goede buur goud waard is

Zena Ndiaye

Tussen de Heilige Geestkerk en de Ma'GO muziekacademie ligt M127, een voormalig politiekantoor dat werd herbestemd tot een advocatenkantoor met gedeelde werkplekken en een publieke plint. In nauwe dialoog met de omliggende gebouwen ontwikkelden architect en bouwheer een strategie om het voorheen gesloten volume open te stellen naar de stad. Het resultaat is een opmerkelijk poreus gebouw dat niet langer op zichzelf staat, maar een cruciale schakel in de omgeving vormt.

Het originele gebouw, opgetrokken in de jaren zestig voor de gerechtelijke afdeling van de politie, weerspiegelde deze weinig ontvankelijke functie in zijn architectuur. Spiegelramen en gesloten gevels sloten het gebouw vrijwel volledig af van de stad, terwijl open ruimte op het perceel nagenoeg ontbrak. Voor het nieuwe programma vormde deze introversie een behoorlijke beperking. In overleg met de naastgelegen kerk werden daarom enkele aanbouswels gesloopt. Aan de straatzijde werd het volume geopend met een dubbelhoge loggia. Massieve kolommen omhullen hier de oorspronkelijke structuur en vormen een zachte filter tussen de straat en de gelijkvloerse verdieping, die vandaag dienstdoet als koffiebar. Twee afzonderlijke ingangen versterken daarbij zowel de porositeit van het gebouw als de toekomstige flexibiliteit.

Binnen krijgt M127 een nieuwe ruimtelijke logica. Variërende plafonhoogtes en strategische vides introduceren een uitgesproken ritmische dynamiek. Achter de koffiebar ontvouwen zich het onthaal en een foyer met omliggende vergaderruimtes. Twee ruim uitgesneden vides verbinden de bovenliggende lunchruimte en bibliotheek met het gelijkvloers.

Boven de publieke sokkel worden individuele kantoren en coworkingspaces in een regelmatige cadans afgewisseld. De ritmiek ondersteunt het gebruik: in de foyer staat een vleugelpiano voor de muziekacademie; de bibliotheek kan worden ingezet als balkon tijdens concerten.

Door het oorspronkelijke betonnen karkas te ontbloten en materialen zorgvuldig in te zetten, krijgt het gebouw een verrassend vriendelijke uitstraling. Boven de sokkel zorgen vergrote gevelopeningen ervoor dat de originele betonnen kolommen pal in het midden van de raamvlakken komen te staan. Hierdoor wordt de monolithische gevel van roodgebakken klei doorbroken. Binnen geven houten schrijnwerk, keramische tegels en gekleurde gordijnen de werkvloeren een onverwacht huiselijk karakter. De wisselwerking tussen ruw beton en warme materialen creëert een milde identiteit die sterk afwijkt van het ruwe karakter van het oorspronkelijke volume.

Zo toont M127 hoe een zorgvuldige lezing van context en programma tot een overtuigende hertekening van een stadsfragment kan leiden. Een ooit weinig uitnodigende plek wordt in haar omgeving verankerd, niet met grote gebaren, maar met een productieve dialoog en een reeks gerichte ingrepen die flexibiliteit en wederzijdse uitwisseling vooropstellen. De tuin en foyer vinden aansluiting bij de burens; de naastgelegen kerk deelt nu zelfs zijn regenwater met zijn nieuwe buur. M127 bewijst dat de functie van een gebouw nooit in steen gebeiteld staat. M127 herpositioneert zich in Antwerpen als een duurzame vriend voor de stad en een genereuze buur voor de omgeving.